

- 4) Czy art. 2 [lit.] j) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że z jego zakresu zastosowania wyłączony jest przypadek odmowy przyjęcia na pokład pasażera, jeżeli decyduje o tym przewoźnik lotniczy, uzasadniając decyzję domniemanymi „niewłaściwymi dokumentami podróжными”? Czy prawidłowa jest interpretacja, zgodnie z którą odmowa przyjęcia na pokład jest objęta zakresem zastosowania rozporządzenia, jeżeli w postępowaniu sądowym, na podstawie szczególnych okoliczności każdego indywidualnego przypadku, zostanie wydana decyzja, że dokumenty podróżne są odpowiednie, a odmowa przyjęcia na pokład była nieuzasadniona lub niezgodna z prawem z powodu naruszenia prawa europejskiego?
- 5) Czy pasażer może być pozbawiony prawa do odszkodowania, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, po powołaniu się na klauzulę wyłączającą lub ograniczającą odpowiedzialność przewoźnika lotniczego w przypadku, gdy dokumenty podróżne wspomnianego pasażera są rzekomo niewłaściwe, jeżeli klauzula ta istnieje w normalnych i wcześniej opublikowanych warunkach wykonywania lub świadczenia usług przewoźnika lotniczego? Czy art. 15, w związku z art. 14 powyższego rozporządzenia, stoi na przeszkodzie stosowaniu takich klauzul ograniczających lub wyłączających odpowiedzialność przewoźnika lotniczego?

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 565/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. wprowadzająca uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi na przejazd tranzytem przez ich terytorium lub planowany pobyt na ich terytorium nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym oraz uchylająca decyzje nr 895/2006/WE i nr 582/2008/WE (Dz.U. 2014, L 157, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-419/14, The Goldman Sachs Group / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez The Goldman Sachs Group Inc.

(Sprawa C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: The Goldman Sachs Group Inc. (przedstawiciele: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części (np. od maja 2007 r. lub od listopada 2007 r., kiedy GS Group i zależne od niej podmioty posiadały odpowiednio tylko około 45 % i 26 % udziałów w spółce Prysmian), art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2014) 2139⁽¹⁾ z dnia 2 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie; lub
- obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 decyzji Komisji C(2014) 2139 z dnia 2 kwietnia 2014 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽²⁾, uznając, że wnosząca odwołanie ponosi odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez Prysmiana w okresie od 29 lipca 2005 r. do 3 maja 2007 r. („okres poprzedzający datę POP”).

Zarzut drugi: Wnosząca odwołanie nie wywierała decydującego wpływu w wymaganym w orzecznictwie w znaczeniu w okresie od 3 maja 2007 r. do 28 stycznia 2009 r. („okres następujący po dacie POP”).

Zarzut trzeci: Wniosek, aby Trybunał Sprawiedliwości zastosował względem wnoszącej odwołanie wszelkie obniżki grzywny przyznane Prysmianowi.

- (¹) Decyzja Komisji C(2014) 2139 final z dnia 2 kwietnia 2014 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa AT.39610 – Kable elektryczne)
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Austria) w dniu 25 września 2018 r. – Adler Real Estate AG i in.**

(Sprawa C-605/18)

(2018/C 445/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, TZ

Druga strona postępowania: Finanzmarktaufsichtsbehörde

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1a akapit czwarty lit. iii) dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (¹), ostatnio zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE, należy interpretować w ten sposób, że przesłanką dopuszczalności „wymogów bardziej rygorystycznych” dla „akcjonariuszy lub osób fizycznych lub prawnych” jest, by „przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne”, w których są przewidziane bardziej rygorystyczne wymogi dla informowania o udziałach, „były nadzorowane” przez organ, który państwo członkowskie wyznaczyło zgodnie z art. 4 dyrektywy 2004/25/WE (²) (...) w odniesieniu do ofert przejęcia, i by ów nadzór obejmował przestrzeganie wymogów bardziej rygorystycznych dla informowania o udziałach w rozumieniu dyrektywy 2004/109/WE?
- 2) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą ostatecznej decyzji organu nadzoru przewidzianego w art. 4 dyrektywy 2004/25/WE, stwierdzającej naruszenie przez osobę przepisów krajowych wydanych w celu dokonania transpozycji dyrektywy 2004/25/WE, przysługuje moc wiążąca także w ramach prowadzonego wobec tej samej osoby postępowania karnego z powodu naruszenia nawiązujących do nich przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2004/109/WE (dyrektywy w sprawie przejrzystości informacji o emitentach), tak że osoba ta nie może kwestionować pod względem faktycznym i prawnym stwierdzonego już prawomocnie naruszenia prawa?

(¹) Dz.U. 2004, L 390, s. 38.

(²) Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia; Dz.U. 2004, L 142, s. 12.